

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπορρίπτεται;
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθ ἡ ν α ς

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου 1900 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὅφειλόν δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγράφωσι συνδρομητὰ τὰ ἀποστέλλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀποστέλλονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελταρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐνεστίας συνηγορεῖ ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

Κυπρίων κατῆλθε πρὸ ἡμε-
Ἐπιτροπὴ ρῶν εἰς Ἀθήνας ὅπως ἀναγ-
γείλῃ εἰς τὸν ἀρχιμαδρίτην
Δουλιγέρην διὰ ἐξελέγη ἵνα ποιμάνῃ τὴν
ἐπαρχίαν Πάφου καὶ προΐσταται ὡς μητρο-
πολίτης τῆς Αὐτοκεφάλου ἐκκλησίας τῆς
Κύπρου. Λέγεται δὲ ὅτι καὶ ἐτέρᾳ ἐπιτροπῇ
κατέρχεται πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν μὲ ἀντί-
θετον ὁμῶς ἐντολήν. Ἐξάγεται δὲ ἐκ τῆς
παρατηρουμένης διχογνωμίας ὅτι αἱ ὑποθέ-
σεις τῆς ἐκκλησίας τῆς Κύπρου δὲν κανο-
νίζονται ὑπὸ γραπτῶν κανονισμῶν, οὔτε
ὑπάγονται εἰς τινὰ συνθήκειαν ἐπικρατήσαν, ἀλλ' ἕκαστος κατὰ τὸ δοκοῦν πράττει καὶ
ἐνεργεῖ ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ περὶ ἑαυτὸν ὀλίγους
ὁμόφρονας. Τούτου ἕνεκα ἐπὶ μῆνας πολλοὺς
παριστάμεθα θεατὰ ἐκτροπῶν σκηνῶν καὶ
διαπληκτισμῶν, οἵτινες καὶ τὸ γόητρον τῆς
ἐκκλησίας καταδιβάλλουσι καὶ αὐτὴν τὴν
περὶ τοῦ μέλλοντος ἐθνικὴν δρᾶσιν περιά-
γουσιν εἰς ἀμφιβολίαν.

Πᾶς τις ἐπίστευεν ὅτι, ἀφοῦ ἐπιτέλους
ἐξελέγη, ὅπως ἐξελέγη, ὁ νέος μητροπολίτης,
ἤθελον αἱ ἐπιτόπιοι μερίδες καταπνίξῃ τὰ
πάθη καὶ συνεννοηθῇ πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν
σκοπὸν. Ἀτυχῶς αὐταὶ ἐξακολουθοῦσι τρέ-
φουσαι τὰ αὐτὰ πάθη καὶ ἀντιτιθέμεναι αἱ
μὲν κατὰ τῶν ἀποφάσεων τῶν δὲ εἰ μὲν ἐπι-
ζητοῦσι νὰ χειροτονηθῇ ὁ νέος μητροπολί-
της ἐν Ἀθήναις, τοῦθ' ὅπερ πάντες εὐρί-
σκουσιν ὡς μᾶλλον συμφέρον καὶ συντελοῦν
εἰς τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐκεῖ παθῶν, διότι ὁ
ἐκκλησιάρχης θὰ κατέλθῃ ἐκεῖ οὐχὶ
ἀναμένων πότε νὰ κοπᾶσῃ τὰ αὐτὰ ἵνα προ-
χειρισθῇ, ἀλλὰ φέρων τὴν εἰρήνην καὶ ἀποδιώ-
κων τὰ σκάνδαλα. Οἱ δὲ ἔρρωμένως ἐπιδιώ-
κουσιν ὅπως προχειρισθῇ εἰς Κύπρον εἰς Ἀρ-
χιεπίσκοπον οὐσιαστικῶς τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει
πολλὴν σπουδαιότητα. Διὰ τοῦτον ἀκριβῶς
τὸν λόγον καταλαμβάνεται τις ἐξ ἀπαγοη-
τεύσεως βλέπων σπαρασσομένην ὑπὸ παθῶν
μίαν ἑλληνικὴν κοινότητα δι' ἓνα τίποτε
καὶ ὑποκειμένην εἰς τόσας διχονοίας καὶ
ἐξευτελιστικὰς ἀντιρρήσεις διὰ τὴν ἐπικρά-
τησιν οὐ μόνων ἀνωφελῶν ἀλλὰ καὶ ἐπι-
βλαβῶν. Οἱ Κύπριοι μᾶς εἶνε γνωστοὶ ὡς οἱ
πατριωτικώτεροι τῶν ὑπὸ ξένον ζυγὸν ἐλ-
λήνων. Μέχρι τοῦδε ἔχομεν νὰ μνημονεύ-
σωμεν παραδείγματα αὐτῶν μόνον ἄξια
μυμήσεως.

Ποθοῦμεν δὲ ὅπως συνεχίσωσι τὸν εὐγενῆ

αὐτῶν ἀγῶνα καὶ καταστῶσι ὁ πυρὴν τῆς
ἐν τῷ μέλλοντι δράσεως ὑπὲρ τοῦ κοινῶ ἐ-
θνικοῦ συμφέροντος. Ὁ τρόπος ὁμῶς καθ' ὃν
προσπαθοῦσι νὰ ἐξουδετερώσωσι τὰ αἰ-
σθήματα αὐτῶν καὶ ἐκδηλώσωσι τοὺς πό-
θους καὶ οἱ τύποι δι' ὧν περιβάλλουσι τὴν
εἰς αὐτοὺς ἀνατεθειμένην διοίκησιν τῶν τε
ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινοτικῶν πραγμάτων
ἀποδεικνύουσι καταφανῶς ὅτι ὑπαχθέντες
ἀποτόμως ὑπὸ τὸ φιλελεύθερον ἀγγλικὸν
πολίτευμα ἐποίησαντο τολμηρὰ ἀλμὰτα τὰ
ὁποῖα πάντως δὲν ἄγουσι πρὸς τὸν ποθοῦ-
μενον σκοπὸν ἀλλὰ πρὸς τὸν κρημνόν. Καὶ
αὕτη δὲ ἡ πρὸς τὸ ἀγγλικὸν ἔθνος διαγωγή
τῶν Κυπρίων δὲν δύναται νὰ ἐπιδοκιμασθῇ
ὅφ' οὐδενὸς τῶν παρακολουθησάντων κατὰ τὴν
τελευταίαν πεντηκονταετίαν τὴν ἀγγλικὴν
πολιτικὴν ἐν σχέσει πρὸς τὰς τύχας τοῦ ἐλ-
ληνικοῦ ἔθνους. Αἱ κατὰ τῆς ἀγγλικῆς διοι-
κήσεως δυσἀρέσκειαὶ τῶν Κυπρίων καθ' ἡ-
μᾶς, καὶ πραγματικῶς ὑφιστάμεναι, κατ' ἄλ-
λον ἔδει νὰ ἐκδηλῶνται τρόπον, οἱ δὲ πόθοι
αὐτῶν πρὸς ἑνωσιν μετὰ τῆς Ἑλλάδος νὰ
περιβάλλωνται μὲ τύπον ἱκεσίας. Διότι, ὡς
ἠκούσαμεν καὶ ἠδυνήθημεν νὰ ἐννοήσωμεν
ἐξ ὧν γράφουσιν αἱ ἐν Κύπρῳ ἐφημερίδες,
ὁ Κυπραῖος λαὸς θεωρεῖ τὴν ἀγγλικὴν διοί-
κησιν ὡς ἐχθρὰν καὶ τοὺς ἀπεσταλμένους
ἐκεῖ ὑπαλλήλους ὡς τοὺς μεγίστους ἐ-
χθρούς. Οὔτε συναινεῖ νὰ συνεργασθῇ μετ'
αὐτῶν πρὸς ἐπίτευξιν καλοῦ τινος καὶ ὠφε-
λίου ἐν τῷ τόπῳ. Πρὸ τινος δὲ χρόνου οὐ-
δεὶς ἐνεγράφετο μέλος ἰδρυθείσης ἐν τινι
τῶν κυριωτέρων πόλεων λέσχης διὰ τοὺς
λόγους ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐκδιωχθῇ ἐξ αὐτῆς ὁ
διοικητὴς τοῦ τόπου. Ταῦτα ἀποτελοῦσιν
εὐαισθησίαν ἀτυχῇ. Λησμονοῦσι δὲ ἐντελῶς,
ἀντὶ ὅλων τούτων, ὅτι ὀφείλουσιν εὐγνωμο-
σύνην εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διότι—δὲν ἐπ' τρέ-
πεται δὲ νὰ ἐξετάσωμεν τοὺς ὠθήσαντας
λόγους—ἀπέσπασε τὴν χώραν αὐτῶν ἀπὸ
τῆς τουρκικῆς διοικήσεως καὶ ἔδωκεν αὐτῇ
πλήρη ἐλευθερίαν.

Ἐὰν σήμερον οἱ Κύπριοι φαντάζονται
ὅτι ἡ πλήρης εὐημερία τῆς πατρίδος των θὰ
ἐπιτευχθῇ μόνον διὰ τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς
μητρὸς Ἑλλάδος ἀποδεικνύουσιν αἰσθήματα
πολὺ εὐγενῆ καὶ ἐθελοθυσίαν ὑπὲρ τῆς μίας
καὶ ἀδιαίρετου πατρίδος. Ταῦτα ὁμῶς τὰ
αἰσθήματα ἐκδηλούμενα ἐκτρόπως ἐπιφέρου-
σιν ἀσφαλῶς ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Διὰ
τοῦτο εὐχῆς ἔργον εἶνε ὅπως σωφρόνως καὶ
μετὰ περισκέψεως διέπωσι τὰς ἑαυτῶν ὑπα-
θέσεις καὶ εὐλαβῶς ἐκφράζωσι τοὺς πόθους
αὐτῶν. Οὕτω μόνον θὰ δυνηθῶσι καὶ τὸν
κοινὸν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνα νὰ προα-
γάγωσι καὶ τὰ ὄνειρα αὐτῶν νὰ ἴδωσι τα-
χέως πραγματοποιούμενα.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἀμύνεσθε περὶ πάτρης

Εὐρίζει ἀκατάπαντα ὁ χρόνος.
Κατὰ τὸ γῆρισμα ὁμῶς αὐτοῦ δὲν παρουσιάζει
συνεχῶς τὴν αὐτὴν ὄψιν, δὲν συνηθίζει τὸ
ὄμμα εἰς τὸ ἴδιον πάντοτε θέαμα, δὲν τρέφει
τὴν ψυχὴν μὲ τὰς ἰδίας ἐντυπώσεις. Τίς δὲν
γνωρίζει τὰς μεταβολὰς τοῦ χρόνου;

Τώρα πλησιάζει ἄνοιξις.
Ἀφθονία φωτὸς λούει τὴν φύσιν καὶ τὴν
ψυχὴν. Ἡ κυανὴ ἀστράπτουσα διαύγεια τοῦ
οὐρανοῦ εἶνε τὸ καλλίτερον στολίδι τῆς φύσεως
καὶ ἡ ἰσχυροτέρα δύναμις ἡ ἀνακυκλῶσα λαμπρὴς
τὴν ψυχὴν. Τὸ δροσερὸν ἀεράκι, τὰ ζωηρὰ καὶ
χαρούμενα ἄνθη, τὸ τερπνὸν ἄσμα τῶν πτηνῶν,
τὸ ἥσυχο καὶ παραπονετικὸ μουμουρίσμα τινῶ
ὕδατων καὶ ἐν γένει ὅλο το λαμπρὸ αὐτὸ πανηγύρι
τῆς φύσεως, τὸ ὁποῖον αἰσθάνεται μὲν ἡ
ψυχὴ, ἀλλὰ δὲν νοιώθει, ὅλα ταῦτα λέγω πα-
ρέχουσιν εἰς τὴν ψυχὴν γλυκυτάτην τέρψιν καὶ
ἰσχυροτάτην ρώμην καὶ ὁρμήν. Ζωηρότης καὶ
χάρὰ βασιλεύει εἰς αὐτὴν· δύναμις καὶ ὁρμὴ ἀ-
κατάσχετος πρὸς ζωὴν, πρὸς δρᾶσιν, πρὸς ἐ-
νέργειαν τὴν συνταράττουσιν.

Ναί, θέλει νὰ ζήσῃ τότε ὁ ἄνθρωπος, θέλει
νὰ δράσῃ, θέλει νὰ ὑψάνῃ ἔργα μεγάλα, ἐνδοξα,
ἔργα φωτεινὰ, στίλβοντα, διάπυρα, ἵνα στε-
ρεώσῃ τὴν περὶ τῆς ἰκανότητός του ἰδέαν, τὴν
περὶ τῆς ἀξίας του ἀμφιβολίαν, τὴν περὶ τῆς
ἐξόχου φύσεώς του ἀμφισβήτησιν, νέον αἷμα ἀ-
ναβλύζει εἰς τὰς φλέβας, πρωτοφανῆς ζωηρότης
καὶ ἄοκνος ἐνέργεια διελαύνουσι τὸ σῶμα· τὸν
νοῦν ἀνακυκλᾷ συνεχῶς ἰσχυρὰ ἀνταύγεια καὶ
νέαι φωταυγεῖς ἰδέαι ἐπιδρῶσιν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ
ὁ ἄνθρωπος τρέχει, κινεῖται, δρᾷ, ἀκούει, αἰ-
σθάνεται, πράττει ἐπιθυμῇ.

Ἀλλὰ παρέρχεται ἡ ἄνοιξις, ἡ πάντοτε πο-
θομένη ἄνοιξις.

Παρέρχεται ἡ ἄνοιξις, ὁ τόπος τῆς μελλού-
σης εὐτυχίας καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν εὐσεβῶν
καὶ λελογισμένων ἀνθρώπων, τῆς ἀπὸ αἰώνων
ἡτοιμασμένης οὐρανίου βασιλείας· παρέρχεται
ἀνεπαισθήτως ὁ θαυμάσιος ἐκεῖνος ὄργασμός, ἡ
καταπληκτικὴ ζωὴ, ἡ ζηλευμένη σπουδὴ, ἡ
πλουσία αὔξησης, τὰ γέλοια, τὰ ἄσματα, ἡ
χάρὰ.

Φθάνει τὸ νωχελὲς θέρος, ἐποχὴ παρακμῆς
καὶ καταπτώσεως, μετ' αὐτὸ τὸ φθινόπωρον,
ἡ τελευταία λυπηρὰ ἐνθύμησις τοῦ παρελθόντος
εὐδαίμονος βίου καὶ τοῦ ποσειδωμένου παραχώ-
δους χειμῶνος.

Ἡ σκηνὴ τώρα ἀλλάσσει, ἡ ὄψις τῆς φύσεως
καὶ τῆς ψυχῆς μεταβάλλεται πάλιν· τὰ μαύρα
σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ προσώπου προδι-
δοῦσιν ὀλοφάνερα τὴν ἀπέλασιν τῆς γαλήνης.

Βιάζω τὸ βῆμά μου διὰ μέσου τῆς φύσεως
διὰ μέσου τῆς κατῆφειας καὶ τῆς γενικῆς κλα-
ψίας· βιάζω τὸν ὀφθαλμὸν πρὸς τὴν ταραχὴν
καὶ ἀνεμεζάλην· βιάζω ἰσχυρὰ μαστιγῶναι τὰ
ἐκτεθειμένα ὑπ' αὐτὴν ὅλα· μαινεται φοβερὸς ὁ
βρογχίτης· ὀλοβύζουσι τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ
οἱ κλάδοι αὐτοὶ, τρέμουν εἰς τὴν πεδιάδα τὰ ἀρ-
νάκια τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου ἐνεδύθησαν τὴν ζωὴν
καὶ τὰ πρόβατα μὲ ἰσχυροὺς βληχληθμοὺς φανε-
ρώνουσι τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὸν πόνον· παγώ-
νουν τὰ νερά, συστέλλεται εἰς τὰς θερμὰς ἀγ-
κάλας τῆς μητρὸς τοῦ γῆς τὸ νεροχορτάκι φο-

— Ληξάσας τῆς Συνόδου τῆς Βουλῆς ἀπῆλ-
θον εἰς τὰς ἐπαρχίας τῶν περὶ τοὺς πενήκοντα
βουλευτὰς. Ἐμείναν δὲ ἐνταῦθα πολὺ ὀλίγοι·
διὰ δὲ ἀποτελειώσουσιν τὰς μετὰ τῶν διαφόρων
ὑποურγειῶν ἐκκερμεῖς ὑποθέσεις τῶν.—Τὰ ἐξ
Ἀθηνῶν τηλεγραφήματα, περὶ τῶν ἀνελευκέρων
νῶν ἐκ τῆς θαλάσσης τῶν Ἀντικυβήρων ἀγαλ-
μάτων γνωσθέντα εἰς Εὐρώπῃν, ἐπροξένησαν
φαίνεται μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ πολλοὶ τῶν
ἀρχιολογῶν, ὡς ἐβρίθουν, ἐτοιμάζονται νὰ κα-
τέβωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἴδωσι τὰ ἀ-
γάλματα.—Ὁ συντακτὴς τῶν ἐπισήμων πρα-
κτικῶν τῆς Βουλῆς διετέλεθ ὅπως συγκεντρώσῃ
πάντας τοὺς φημιθέντας κατὰ τὴν λήξαντα σύ-
νοδον τῆς Βουλῆς νόμους καὶ παρασέχῃ τοὺς
εἰς τὸ ἔθνικόν τιμωραφεῖον πρὸς ἀκτύπωσιν
Ἀντιπύλου τῶν νόμων τούτων δὲ ὀδῶναι ἐ-
πὶ τὸν βουλευτὰς, τὰ δὲ ὑπολειφθέντα δὲ πω-
λῆθαι.—Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῶν ὁμῶν, σχο-
λεῖων Φιλιδόστας τηλεγραφεῖ, ὅτι ἡ νόσος δι-
σφαιρτικῆς ἐνδοκύνει εἰς τὴν Ἀφρίκην φέρουσα
κακὴν χαρακτῆρα. Κατ' ἀκολουθίαν τοῦτο
διετέλεθ τὸ κλεισμένον τῶν ὁμῶν σχολεῖον.
Ἀφρίκης μέγχι οὐ ἐκλήθη καθ' ὅλην κλίμα,
ἡ νόσος ἐκ τῆς ὁποίας προσεδόθησαν πλείστοι
παῖδες, ἀπὸ αἰατρεῶν καὶ κίνδυνον ζωῆς.—
Πρὶν συμπληρώσῃν στατιστικῶν πληροφοριῶν
νῶν ἐκεῖ ἀνάγκη ἡ ὑγειονομικὴ ὑπηρεσία πε-
τῶν ἐκ φθίσας ἀπὸ τοῦ Κράτους θανόντων κατὰ
τὴν τελευταίαν δεκαετίαν, τὸ ὑπουργεῖον τῶν
Ἐσωτερικῶν ἐζήτησε παρὰ τῶν ὑπουργείων
Ναυτικῶν καὶ Στρατιωτικῶν πληροφορίας πε-
τοῦ ἀριθμοῦ τῶν στρατευμάτων τῆς ἡμέρας κα-
τὰ τῆς θαλάσσης, οἱ ὅποιοι ἀπῆλλαγσαν ἐνεκ
φυματώσεως, ὥς καὶ τῶν νοσηλευθέντων καὶ
ἀπεθανόντων ἐκ τῆς νόσου ταύτης.—Ἐξαι-
λουθεῖ ἡ ἐκτύπσις τῶν ἐσωτερικῶν κανονισμῶν
τοῦ στρατοῦ. Ὑπολείπεται ὁ κανονισμὸς τῶν
ἐσωτερικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἱππικοῦ εἰς τὴν μ-
τάφρασιν τοῦ ὁποῖου καταργεῖται ἤδη ὁ ἐν τῷ
ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν ἀποσπασμὸς
Γοναράκης, ὑπάρχων.—Ἡ ἀναλαβούσα τὴν
ἐκ αὐτοκινήτων ἀμαξῶν συγκοινωνίαν ἐταίρι

είδοποιήθη παρὰ τοῦ ἐργασταίου.

Σήμερον Παρασκευήν, 2 Φεβρουαρίου, ὁ κ. Λέων Μ. Μελάς θά ὁμιλήσῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Συλλόγου «Παρνασσού» περὶ Ἀλβανίας. Ἡ εἴσοδος ἐλευθέρα.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὴν π. Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐν Βουλτῇ τοῦ Ζαγορίου οἱ γάμοι τοῦ καλλίστου νέου κ. Ἐπαμεινώνδα Βέλη φαρμακεμπούρου ἐν Ἰωαννίνοις μετὰ τῆς χαριτοδρυτοῦ δεσποινίδος Εὐδοξίας Α. Μαρτσόπουλου. Τοῖς νεονύμφεσι εὐχομαί βίον ἀνέφελον καὶ πᾶν ἀγαθόν.

Β. Α.

— Ἀφίκετο ἐκ Καλαφατίου τῆς Ρωμανίας μετὰ τῆς κυρίας του, ὅπως διαμείνῃ ἐπὶ μῆνα ἐνταῦθα ὁ ἐκ Νεγάδων κ. Στέφανος Ἀλεξίου· ἐπίσης ἐκ Βουκουρεστίου καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Κοκκούλιον ὁ κ. Ἡλίας Βολονάσης.

— Μετὰ χαρὰς ἀναγγέλλομεν ὅτι ἐν Κονίτῃ ἐτε-

Η ΚΑΣΣΙΩΠΗΤΑ Η Ο ΚΑΣΣΙΩΠΑΙΟΣ ΠΛΑΚΟΥΣ

Ἐν Ἠπειρῷ σήμερον, οὐχὶ μόνον παρὰ τῶν ὄχλων, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς κατὰ τι ἀνεπτυγμένοις εἶνε ἄγνωστον τὸ ὄνομα τῆς πάλαι ποτὲ περιφήμου Ἠπειρωτικῆς πόλεως «Κασσιώπης», ἀμφιβολον δὲ ἐὰν καὶ οἱ πολυάριθμοι ἀπόφοιτοι τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις γυμνασίου εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωσι τι περὶ αὐτῆς, ἔνεκα τοῦ κακοῦ συστήματος, τὸ ὁποῖον δυστυχῶς διέπει τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως τῆς τε ἐλευθέρας καὶ τῆς ὑποδούλου Ἑλλάδος. Ὡς γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας ἡ περιφήμος καὶ ἀρχαιοτάτη αὕτη πόλις τῆς Ἠπειροῦ Κασσιώπη, ἥτις εἰς τοιαύτην δόξης ἀκμὴν εἶχε φθάσει, ὥστε καὶ ἴδιον νόμισμα ἔσχε καὶ ὑπὸ πολλῶν χιλιάδων κατοίκων κατοικεῖτο, συγκατεστράφη μετὰ ἐβδομήκοντα ἄλλων Ἠπειρωτικῶν πόλεων κατὰ τὸ ἔτος 168 π. Χ. ὑπὸ τοῦ νικῆσαντος τὸν βασιλέα τῆς Μακεδονίας Περσέα Ρωμαίου Ὑπάτου Παύλου Αἰμιλίου, ἔνεκα τῆς μετὰ τοῦ ἡττημένου ἡγεμόνος συμμάχιας των, ὁ ὁποῖος Ὑπάτος ἐν μιᾷ καὶ μόνῃ ἡμέρᾳ ἑκατὸν πεντήκοντα ὅλας χιλιάδας ψυχῶν ἡχμαλώτους καὶ τίς οἶδε πόσους ἀνδρας ἐφόνευσεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, οἱ δὲ φυγόντες τὸν θάνατον καὶ τὴν αἰχμαλωσίαν ἐκ τῶν Κασσιωπαίων θὰ ἐξηκολούθουν ἐν σμικρῷ ἀριθμῷ κατοικοῦντες αὐτήν, καὶ μετὰ τὸ θλιβερόν γεγονός φέρουσιν ἔτι ἐν ἀσημότητι τὸ ἐλληνικώτατον αὐτῆς ὄνομα, καὶ τίς οἶδε μετὰ πόσους μετὰ ταῦτα αἰώνας ἀποκατεστράφη μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ν' ἀποσβεσθῇ αὐτό, διὰ τῆς διασκορπίσεως τῶν τελευταίων αὐτῆς κατοίκων εἰς διαφόρους τῆς Ἠπειροῦ γωνίας ἢ ἄλλας ἐλληνικὰς ἐπαρχίας.

Οἱ ἄποικοι Κασσιωπαῖοι ἢ διότι δὲν συνηθίζετο τότε, ἢ διότι δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀποτελέσωσιν ἴδιον πόλισμα, ἢ ἔνεκα θλιβερῶν ἀναμνήσεων, δὲν μετεφύτευσαν τὸ ὄνομα τῆς ἐρήμου μητροπόλεως των, ὡς ἐπραξαν πρό τινων ἑκατονταετηρίδων καὶ ἐντεῦθεν πολλοὶ Ἠπειρωτικαὶ ὁμάδες ἢ ἀποικίαι, ἐγκαταλείψασαι τὰ χωρία των, ἔνεκα τῆς ἐξομώσεως, τῆς λυμαιομένης τότε τὴν Ἠπειρον, ἢ ἄλλων πολιτικῶν ἀκαταστασιῶν καὶ ἐγκατασταθεῖσαι εἴτε ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς τῆς Ἠπειροῦ, καὶ ἰδίως ἐν Πελοποννήσῳ· οὕτω δὲ Κασσιώπη καὶ Κασσιωπαῖοι διὰ παντός ἐξηλείφθησαν. Ἐν τούτοις ὅπως, καὶ τοι μετὰ πάροδον τοσούτων αἰώνων, σώζεται τὸ ὄνομα τῆς Κασσιώπης ἐν ὀλιγίστοις τῆς Ἠπειροῦ χωρίοις, πρὸς δυσμὰς τῶν Ἰωαννίνων, εἰς τὴν σύνθετον λέξιν «κασσιώπητα», κατὰ συγκοπὴν, ἀντὶ «κασσιωπόπητα», συγκοπέντος τοῦ «πο» χάριν εὐφωνίας, ὡς ἐπαναλαμβάνομένου τοῦ π ἐν δυσὶν ἀλλεπαλλήλοις συλλαβαῖς, ἥτις λέξις σημαίνει εἰδός τι πῆτας, ζυμαρόπητας καθ' ὅλην τὴν λοιπὴν Ἠπειρον ὀνομαζομένην.

Ἰσως αὐστηρὸς τις ἐλληνιστὴς θελήσῃ νὰ διαφιλονεικήσῃ τὴν ἐλληνικὴν ἰθαγένειαν τῆς λέξεως Κασσιώπητα, διό θὰ εἴπῃ

λέσθησαν οἱ ἀρραδῶνες τῆς Εἰρήνης Π. Παπαδοπούλου μετὰ τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ παντοπώλου κ. Κωνστ. Ζ. Παπανίκου νέου φιλοπρόδου καὶ τῆς Εὐανθίας Π. Παπαδοπούλου μετὰ τοῦ ἐκ Καστοργιάς ἐμποροῦ κ. Ἰω. Δ. Γουγουλίτσα νέου καθ' ὅλα μεμορφωμένου. Εὐχόμεθα αὐτοῖς ταχεῖαν τὴν στέφιν.

— Ἀφίκοντο ἐκ Σερβίας ὁ ἐκ Μονοδενδρίου κ. Βασίλειος Κοντοδήμος καὶ ὁ ἐξ Ἀρτσιόττης κ. Ἀνδρέας Οἰκονόμου.

— Ἀφίκετο ἐκ Κρήτης δι' ἐκ Μπάγιας κ. Γεώργιος Δημητριάδης.

— Ἡ ἐξ Ἰωαννίνων φοιτήτρια τῆς φιλολογίας δεσποινὶς Καλλιρρόη Ἀδαμίδου, ὑποστᾶσα τὴν ἐν ταῖς γενικοῖς μαθήμασι δοκιμασίαν, ἡ ρί σ τ ε υ σ ε δεχθεῖσα τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τῶν κ. κ. καθηγητῶν. Συγχαίροντες θερμῶς τὴν ἐξ Ἠπειροῦ ἐπιστήμονα, εὐχόμεθα αὐτῇ παρόμοιον θρίαμβον καὶ ἐν ταῖς διδακτορिकाῖς ἐξετάσεσιν.

— Ἀφίκετο ἐκ Κουκουλίου ὁ κ. Χρήστος Καρατζῆς τελειόφοιτος τῆς νομικῆς.

— Μετὰ ψυχικῆς ἡμῶν θλίψεως ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ ἐκ Κάτω Βίτσης καλλίστου νέου Δημοσθένους Παρανίκα, ἐπισυμβάντα ἐν Κερκύρᾳ πρὸ δύο ἐβδομάδων, ἐνθα εἶχε μεταβῇ χάριν τοῦ κλίματος.

ὀλίγα τινα περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἢ προελεύσεως τῶν δύο αὐτῆς συνθετικῶν μερῶν κ α σ σ ι ὡ (πό) — π η τ α, ἀλλὰ πρὸς εὐχερεστέραν κατανοήσιν τῆς ἐτυμολογίας ἔκρινα καλὸν νὰ δώσω πρῶτον ἐνταῦθα τὴν μαγειρικὴν συνταγὴν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος κασσιώπητας.

«Βράσε νερόν μέχρις ὅτου χουχλάσῃ, ἐὰν ὑπὸ ἄλευρον, ὅπερ θὰ μεταχειρισθῇς, εἶνε ἐξ ἀραβοσίτου, ἢ μέχριστόου ζεσταθῇ μόνον, ἐὰν ὑπὸ ἄλευρον εἶνε ἐκ σίτου· ρίψε ἐντὸς αὐτοῦ ἄλευρον τόσον, ὅσον χρειάζεται νὰ ἐξαφανισθῇ ὑπὸ νερόν, ἀναδεύουσα τὴν ζύμην διαρκῶς διὰ τοῦ κοχλιαρίου· ρίψε τὸ ἀναγκαῖον ἄλας, τὸ ἀναγκαῖον ἔλαιον ἢ βούτυρον, ἢ λίπος καὶ ἀφροῦ καλῶς ἀναδέυσας τὴν ζύμην, χύσε αὐτὴν ἐντὸς τοῦ τεφλίου, ἀπλώσον αὐτὴν τῇ βοτῆᾳ τοῦ κοχλιαρίου μεχριστόου καλυφθῇ ὁμοιόμορφως ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ τεφλίου ἐπιφάνεια, χύσε ἐπὶ τοῦ οὕτως σχηματισθεμένου μίγματος ἔλαιον ἢ βούτυρον ἢ λίπος καὶ πέμψον αὐτὸ νεῖς τὸν κλίβανον ἢ θέσον ὑπὸ τὴν πεπυρακτωμένην γάστραν πρὸς ψῆσιν. Ἀφ' οὗ ψηθῇ καλῶς ζεμάτισον τὴν ἐξωτερικὴν τοῦ μίγματος ἐπιφάνειαν διὰ ζέοντος ὕδατος ἀναμεμιγμένου μετ' ἔλαιου ἢ βουτύρου ἢ λίπους, μόνον ἐὰν αὐτὸ εἶνε ἐξ ἀλεύρου ἀραβοσίτου, καὶ μετὰ παρέρουσιν πέντε λεπτῶν ἔχετε ἐνώπιόν σας ἡλαμπρὰν κασσιώπηταν καθ' ὅλα ἐτοίμην πρὸς βρῶσιν.

Ἀλλὰ, τί ἄλλο εἶναι τὸ οὕτω προπαρασκευαζόμενον ἔδεσμα, ἢ ζυμαρόπητα, δηλ. πῆτα ἐκ ζυμαρίου, ὅπως καὶ ἅπανα ἢ Ἠπειρος ὀνομάζει αὐτό.

Ἀφ' οὗ ἐγνώρισεν ἤδη ὁ ἀναγνώστης τίνι τρόπῳ προπαρασκευάζεται ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος κασσιώπητα εἰσέλθωμεν εἰς τὴν ἐτυμολογίαν τῶν δύο λέξεων, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ ὄνομα αὐτῆς.

1ον) Ἐτυμολογία τοῦ πρώτου συνθετικοῦ μέρους κ α σ σ ι ο (πο) —

Ἡ λέξις αὕτη ἐὰν δὲν εἶνε ἐκ τοῦ βλαχικοῦ κ α σ σ ι α = τυρός, εἶνε ἐξάπαντος ἐκ τοῦ ἐλληνικοῦ Κ α σ σ ι ὡ π η. Ἀλλὰ τὸ ὅτι δὲν εἶνε βλαχικὴ ἢ λέξις αὕτη ἀποδεικνύεται πρῶτον μὲν ἐκ τῆς σημασίας τῆς λέξεως κ α σ σ ι ὡ π η τ α = ζυμαρόπητα, διότι ἄλλως θὰ ἐσήμαινε τὴν τ υ ρ ὶ π η τ α ν, δεύτερον δὲ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐν Ἠπειρῷ ἐλληνικὴ γλῶσσα οὐδέποτε οὐδεμίαν ἔλαβε λέξιν παρὰ τῶν δύο ἄλλων ἐγκληματισθεῖσων ἐκεῖ γλωσσῶν, τῆς ἀλβανικῆς καὶ τῆς (κουτσο)βλαχικῆς, ἐνῷ ἀπειναντίας αὐταὶ ἐπλουτίσθησαν δι' ἀπειρῶν ἐλληνικῶν. Καὶ τρίτον, ἐὰν ὑποτεθῇ ὅτι χωρὶς τινὰ τῆς Ἠπειροῦ, ἐλθόντα εἰς συνάφειαν μετὰ τῶν (κουτσο)βλάχων ἔλαβον παρ' αὐτῶν τὴν λέξιν κ α σ σ ι α = τυρός, βεβαίως θὰ ἐλάμβανον αὐτὴν ὅπως ὀνομάσωσιν ὅτι αὕτη σημαίνει δηλ. τὸν τ υ ρ ὶ ν καὶ οὐχὶ τὸ ζυμαρίον. Πρὸς τοῦ-

Σημείωσις. «Ὅταν ἡ κασσιώπητα προπαρασκευάζεται διὰ βουτύρου ἢ λίπους δύναται τις, ἐὰν θέλῃ, ν' ἀναμίξῃ μετὰ τῆς ζύμης καὶ ὀλίγον ψιλοτριμμένον τυρόν».

Προσβληθεὶς ὁ μακαρίτης ὑπὲρ ἀνιάτου νοσήματος ἀπὸ ἐνὸς ἔτους παρὰ τὰς ματαίας προσπάθειας αὐτοῦ τε καὶ τῆς οἰκογενείας του δὲν ἠδυνήθη νὰ τύχῃ οὐδεμιᾶς θεραπείας καὶ οὕτω ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δράσεώς του εὗρε τὸν σκληρὸν θάνατον ἐν τῷ γλυκεῖ κλίματι τῆς Κερκύρας ἀφήσας λύπην ἀφάτην εἰς τοὺς οἰκείους αὐτοῦ καὶ πάντας τοὺς γνωρίσαντας αὐτόν.

Π Π.

— Διατρίψας ἐπὶ τινος ἡμέρας ἐνταῦθα ἀνεχώρησεν εἰς Γαλαξείδιον ὁ αὐτόθι ζαχαροπλάστης κ. Θεόδ. Γιαννίτης ἐκ Φλαμπουραρίου.

Ἀποκρητὰ-Νοικοκυριό Μ' ἓνα ἐξοδο τὰ δύο.

Γεωργιάδης ὁ γνωστὸς τοῦπικλῆν Παναγιώτης Κινέζος κατὰ τὴν μορφήν, ἀλλ' ἑλλῆν πατριώτης εἰδοποιεῖ ὑφάσματα πῶς ἔφερε τῆς Κίνας Καταλλήλα γιὰ δόμινα, γιὰ γλάστρας καὶ κουρτίνας. Φορέστε τα γιὰ δόμινα καὶ τὸν παρὰ δὲν χάνετε. Διότι τὴν σαρακοστήν κουρτίνας θὰ τὰ κάνετε. Σπεύσατε ν' ἀγοράσητε μ' αὐτὰ νὰ ἐνδύθητε. Ἄν θέλητε ἰδοτέλα ν' ἀποκινεζωθῆτε. Πωλοῦνται στὸ Κατάστημα γνωστὸν εἰς τὸν Ντουσιὰ. Εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν ὑπ' ἀριθμὸν ἐννῆα.

τοῖς δὲ ἐν Ἠπειρῷ αἱ πῆται ἔχουσι διάφορα ὀνόματα κατὰ τὰ εἶδη αὐτῶν, δηλ. τυρόπητα, λαχανόπητα, ριζόπητα, κολοκυθόπητα, κρεατόπητα κρεμμυδόπητα κλπ. θὰ ἦτο δὲ ἀντικρὺ παραλογισμὸς νὰ παραδεχθῇ τις ὅτι οἱ Ἕλληνες Ἠπειρώται, ὡς νὰ ὑστεροῦντο γλώσσης, δυναμένης νὰ σχηματίσῃ συνθέτους λέξεις ἔλαβον μίαν (κουτσο)βλαχικὴν κ α σ σ ι α = τυρός διὰ νὰ ὀνομάσωσι τὸ ζυμαρί. Τότε μόνον δὲν θὰ ἠδυνάμεθα ἢ νὰ παραδεχθῶμεν τὸ πρῶτον συνθετικὸν μέρος Κ α σ σ ι ὡ (πο) ὡς βλαχικῆς καταγωγῆς ἐὰν κ α σ σ ι ὡ π η τ α ὀνομάζετο ἢ τυρόπητα, ἀλλ' ὅταν ὀνομάζεται οὕτω ἢ ζυμαρόπητα, εἶνε τρανωτάτῃ ἀπόδειξις ὅτι κ α σ σ ι ὡ δὲν σημαίνει τ υ ρ ὶ ν.

2ον) Ἐτυμολογία τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ μέρους π η τ α.

Καὶ ἡ λέξις αὕτη εἶνε παρεφθαρμένη μὲν ἀλλ' ἐλληνικωτάτη, παράγεται δὲ ἐκ τῆς λέξεως π η κ τ ῆ, μεταβληθείσης εἰς :

1ον) π η κ τ ῆ κατὰ τὸ Χριστός—Χρήστος κλπ.

2ον) π η χ τ η » » χαράκης—χαράχτης

3ον) π η χ τ α » » κακὴ—κακιὰ, γλώσσα—σας καὶ οὐχὶ γλώσσης καθὸ προτιμωμένου τοῦ α ἐν τῇ καθομιλουμένῃ.

4ον) π η τ α ἐξομοιωθέντος τοῦ χ ἢ ἐκθλιέντος χάριν εὐφωνίας, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς πολλὰς τῆς καθομιλουμένης λέξεις, οἷον πράγμα = πρᾶμμα ἢ πρᾶμα, διό καὶ ἡ λέξις π η τ α δύναται νὰ γραφῇ μεθ' ἐνὸς ἢ δύο π.

Ἐκτεθείσης τῆς ἐτυμολογίας τῶν δύο συνθετικῶν μερῶν τῆς λέξεως Κ α σ σ ι ὡ π η τ α δὲν μένει ἄλλο νὰ εἰπωμεν ἢ ὅτι ἡ λέξις αὕτη σημαίνει π η τ α ν κ α τὰ τ ὸ ν τ ρ ὶ π ο ν τ ὸ ν Κ α σ σ ι ὡ π α ἰ ὡ ν! καὶ ὅτι τῶν συνθετικῶν αὐτῆς μερῶν, ὧν τῶν ἐλληνικῶν, καὶ αὕτη εἶνε ἐλληνικὴ.

Μολονότι ἀπέδειξα ἀρκετὰ σαφῶς τὴν ἐλληνικὴν τῆς κ α σ σ ι ὡ π η τ α ς καταγωγὴν, οὐχ ἤττον, ἵνα μὴ μείνῃ ὁ παραμικρὸς ἐνδοιασμός εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου, προσθέτω ὡς τελευταῖον ἐπιχείρημα ὅτι τὴν οὕτω λεγομένην κ α σ σ ι ὡ π η τ α ν = ζυμαρόπηταν οἱ (κουτσο)βλάχοι ὀνομάζουσι pita di loat = πῆταν ἐκ ζυμαρίου καὶ οὐχὶ pita di cassia = πῆταν ἐκ τυροῦ, ὡς ὀνομάζουσι τὴν τυρόπηταν.

Δὲν γνωρίζω πῶς λέγεται εἰς τὰ διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς πῆτας ἐν Ἠπειρῷ ὅμως ὀνομάζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ζυμαρόπητα καὶ μόνον ἐν τῇ κωμοπόλει Ζίτσης, ὅ ὥρας πρὸς δυσμὰς τῶν Ἰωαννίνων κειμένη καὶ 15 βορειοδυτικῶς τῶν ἀρειῶν τῆς Κασσιώπης (Ρημιάσα) καὶ ἐν τισὶ τῶν περὶ αὐτῆς χωρίοις ὀνομάζεται Κ α σ σ ι ὡ π η τ α. Τὴν σημαίνει τοῦτο; Νὰ υποθέσωμεν ὅτι οἱ τελευταῖοι κάτοικοι τῆς δυστυχούς Κασσιώπης ἐγκαταλείψαντες αὐτήν, ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰ περὶ τῆς Ζίτσης, εἰσαγαγόντες πρῶτοι ἐκεῖ τὸν τρόπον τῆς προπαρασκευῆς τῆς κασσιώπητας;

Ἄς ὁμιλήσωσι περὶ τούτου οἱ σοφώτεροι!

Χ. Χριστοδασίλης